

Sự thật trần trụi về Thích quang Đức

Thích Trí Quang ấp úng: - Dạ ... dạ ...

Vũ Mạnh Trường quắc mắt đập mạnh tay xuống bàn giận dữ:

“Tôi yêu cầu đồng chí phát biểu ý kiến về sự thực hiện kế hoạch của đảng, có yêu cầu đồng chí tán thành hay phản đối đâu mà đồng chí dạ ...

Thích Trí Quang ngồi im, gục mặt xuống. Cả hội trường không ai phát biểu ý kiến nào.

Trường đắc chí, hất mặt lên, lớn tiếng đồng dục: “Đảng ta đã trù liệu cả rồi. Bộ Chính Trị ủy ban Trung ương Đảng đã là những « đỉnh cao trí tuệ của loài người ». Chúng ta bì sao kịp! mà địch cũng không thể nào chống đỡ nổi. Đảng có lệnh chúng ta phải khích động hoặc tạo điều kiện khích động các sự tự thiêu để củng dường tam bảo! Có thể mới hấp dẫn được dư luận thế giới, mới gây cảm thù sâu sắc trong dân chúng đối với chính quyền miền Nam được. Này, đồng chí Cương, thằng Giác Đức nó dám tự thiêu không?”

-- Chắc là không đâu, đồng chí. Nó nói thì hăng lắm, nhưng chỉ ba hoa thôi. Nó là học trò tôi, tôi biết rõ nó lắm. Háo danh, nhưng rất hèn.

- Thế còn Thích Hộ Giác?

-- Hộ Giác cũng vậy, háo danh. Cái mộng của nó là mò lên chiếm ghế Viện Trưởng Viện Hóa Đạo đặng nở mặt với đời. Cái thứ như thế mà đòi hỏi nó hy sinh thì thật là khó. Chỉ có ai hy sinh cho nó leo lên thì chắc nó ký cả hai tay mà thôi.

- Thích Thanh Từ thế nào?

-- Thích Thanh Từ là đệ tử của Thích Thiện Hoa. Thầy Thích Thiện Hoa còn ở Bến Tre chưa lên. Không có lệnh của thầy thì hẳn chắc không chịu làm việc gì.

Đến đây, Cao Đăng Chiếm mới lên tiếng: “Việc này, đồng chí Hằng có thể làm được.”

Hằng, tức Thích Thiện Minh giật mình đánh thót, vội nhóm dậy: “Thưa đồng chí ...”

Nhưng Chiếm đã khoát tay ra dấu cho Hằng ngồi xuống, cười nhạt:

“Tôi không bảo đồng chí tự thiêu đâu mà lo ngại. Đồng chí còn đắc dụng vào nhiều việc khác. Tôi chỉ nói rằng, với tài miệng lưỡi của đồng chí và lòng tín cẩn của Thích Quảng Đức nơi đồng chí, chắc đồng chí thừa sức cải tạo tư tưởng của Thích Quảng Đức, để hẳn tình nguyện tự thiêu.”

Thích Thiện Minh cười tít mắt. Cao Đăng Chiếm đã gãi đúng chỗ ngứa của tên đội lốt thầy chùa để làm chính trị và có nhiều anh hùng tính cá nhân này. Thích Thiện Minh vịn mình mấy lượt cho khắp hội trường phải ngó lại nhìn hẳn, rồi mới lên tiếng:

“Cái đó, thì mấy anh khỏi lo. Quảng Đức đã bị tôi thuốc nước rồi. Ngày hôm kia trả lời cuộc phỏng vấn của tạp chí ngoại quốc, tôi đã gài cho Quảng Đức kẹt cứng rồi. Tôi đã nhân danh Thích Quảng Đức mà tuyên bố như vậy: “Nếu Diệm không phóng thích tất cả tù nhân chính trị, không ban hành một chế độ đặc biệt cho các tôn giáo, trong đó có Phật Giáo được treo cờ Phật Giáo ngang hàng với quốc kỳ, thì thầy Thích Quảng Đức nguyện sẽ tự thiêu để gióng lên tiếng chuông báo động với thế giới về những hành động kỳ thị tôn giáo, nhằm tiêu diệt Phật giáo của chính phủ Diệm-Nhu. Và Hội đồng Ấn quang sẽ đưa vấn đề ra trước Liên Hiệp Quốc”.

Trường gật gù có vẻ tán thưởng: “Thái độ của Quảng Đức lúc ấy như thế nào?”

- Quảng Đức không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn xuống. Nhưng tôi biết hẳn có vẻ hơi thất vọng. Tuy nhiên, tính Quảng Đức rất ôn hòa và vị tha, lại dễ xiêu lòng, nên sau đó, tôi đã thuê dẹt cả một tòa sen rực rỡ trên Niết Bàn đang chờ đợi ông ta, nhờ ông ta hy sinh vì Phật Pháp. Ông ta sẽ đắc đạo, sẽ thành Phật, và bức chân dung của ông sẽ được thờ phượng ở khắp các chùa sau này ...

Kết quả có đến 80 phần trăm là Quảng Đức nghe tôi và sẵn sàng hy sinh. Điều tôi lo ngại là chúng ta không ra tay gấp, rủi gặp Hộ Giác, gặp những tên ba hoa như Hộ Giác lỡ miệng xúi bậy ông ta bỏ ý định thì hỏng hết.

Ngày tự thiêu của thầy Quảng Đức gần kề bao nhiêu, thì sức khỏe của thầy sa sút bấy nhiêu. Tim thầy mệt cầm canh. Gần như cả ngày thầy không hề nói một câu, ngoài việc tụng kinh niệm Phật. Ý thầy đã quyết chết và sẵn sàng “vị pháp vong thân” rồi, nên tùy thân xác còn lưu lại nơi trần thế, hồn thầy đã bay vào thế giới khác. Lúc này, Thích Thiện Minh ra lệnh cho Huỳnh Văn Thạnh phải suốt ngày cận kề bên thầy Quảng Đức, không được rời thầy nửa phút. Không phải hẳn lo cho sức khỏe của thầy, nhưng là đề phòng mật vụ VNCH bắt mất thầy thì thực là xôi hỏng bỏng không. Cộng sản đã mất bao nhiêu thì giờ để thuyết phục vừa áp lực thầy tự thiêu cúng dường, thì không thể sơ hở trong phút chót được. Thích Trí Quang đã thức trắng mấy đêm liền để dọn tinh thần cho

thầy, trong khi Huỳnh Văn Thạnh nâng giắc thầy còn hơn cha mẹ, lo giặt giũ quần áo, lo từng miếng ăn tới ngụm nước uống cho thầy. Để về sau, chính hấn đã tưới xăng lên người thầy và châm lửa đốt thầy.

Huỳnh Văn Thạnh theo cộng sản từ năm 1959, nhưng hấn không tập kết ra Bắc. Cộng sản để hấn ở miền Nam làm công tác tình báo cho Việt cộng ở khu 5. Tới năm 1962, hấn được biệt phái qua chiến khu Dương Minh Châu, cho xâm nhập vào Sài Gòn hoạt động trong chiến dịch giáo vận. Năm 1964, cho phù hợp với đường lối và chính sách mới của Việt cộng là “gây ung thối trong hàng ngũ quốc gia” Huỳnh Văn Thạnh được triệu ra khu, ẩn bóng một thời gian và sau đó Việt cộng làm hộ tịch giả cho hấn mang tên mới là Nguyễn Công Hoan, và cho hấn về Sài Gòn hoạt động chính trị công khai, đứng phe đối lập với chính quyền Nguyễn Văn Thiệu.

Năm 1966 tới năm 1972, nhiều lần cán bộ nắm vùng vận động tối đa rồi mới đưa hấn ra ứng cử dân biểu quốc hội VNCH, và hấn đắc cử tại đơn vị Phú Yên.

Sau ngày cộng sản chiếm Sài Gòn, Huỳnh Văn Thạnh, tức Nguyễn Công Hoan, xuất đầu lộ diện nguyên hình, tích cực tuyên truyền cho cộng sản và chỉ điểm cho công an VC bắt không biết bao nhiêu chiến sĩ quốc gia chân chính. Để trả công cho hấn, VC cho hấn vào quốc hội của cộng sản, để lừa bịp dư luận rằng cái quốc hội của cộng sản không hoàn toàn chỉ gồm những đảng viên hay tay sai của cộng sản, mà còn gồm cả một số dân biểu, nghị sĩ “Ngụy” đã biết ăn năn hối cải trở về với “cách mạng”.

Tuy nhiên, Nguyễn Công Hoan vào mùa may ở quốc hội của cộng sản một thời gian, thì những tên chủ nhân VC của hấn thấy cũng không lừa bịp nổi ai, nên bèn cho hấn “vượt biên tỵ nạn” để ra nước ngoài làm công tác kiều vận. Nguyễn Công Hoan đã vượt biển sang Nhật, sau đó, nhờ thủ đoạn và móc nối chính trị hấn đã tới được nước Mỹ một cách ngon lành. Nhưng cái mác dân biểu lưỡng trào của hấn và cuộc tỵ nạn mờ ám của hấn đã bị đồng bào nghi kỵ, cho nên hấn chẳng làm được trò trống gì. Hiện nay, hấn trùm mền núp bóng một tên sư hổ mang để chờ một cơ hội khác.

Đó là những chuyện xảy ra về sau, mà đa số chúng ta, nhất là bạn đọc của Văn Nghệ Tiền Phong đều biết rõ.

Nay xin trở lại với chuyện “tự thiêu của Thích Quảng Đức”. Vấn đề mà VC lo ngại nhất là làm sao mang một thùng xăng khá lớn để có thể đốt cháy thầy Quảng Đức ngay tức khắc để các cơ quan công quyền không kịp cứu.

Mang một thùng xăng lớn tới nơi mà chúng định thiêu thầy Quảng Đức cho trót lọt không phải dễ, vì an ninh VNCH đã rõ mưu đồ của VC. Huỳnh Văn Thạnh, tức Nguyễn Công Hoan, chính là tên đã được VC trao cho trọng trách cung cấp xăng đốt thầy Thích Quảng Đức, và Thích Thiện Minh là người được đề cử để giám sát vụ này, nên hấn rất lo lắng. Đêm hôm trước khi xảy ra vụ “tự thiêu”, chính Thích Thiện Minh biểu tài xế lái xe chở đi gặp Huỳnh Văn Thạnh để cho biết rằng xăng đã được giấu trong hai thùng nhỏ

đựng dầu hôi trong gánh hàng của một nữ cán bộ VC đóng vai người đi bán hàng rong buổi sớm.

Bao nhiêu lít ? Thích Thiện Minh hỏi.

- 15 lít, thưa thầy. Thanh trả lời.

- 15 lít đủ đốt không con?

- Dư sức mà thầy, 5 lít cũng đủ chết bà Quảng Đức rồi.

- Phần kế hoạch F2 con cần thận nhé.

- Thầy yên tâm, trước khi “xuất hành”, con sẽ gửi thêm một mũi Trenxinne nữa. Sau đó, con sẽ bồi thêm hai mũi trợ tim Haldol là đủ.

Vậy à. Tốt lắm, công con to lắm ...

Bảy giờ sáng, ngày 20 tháng 4 năm 1963 (ngày âm lịch) dương lịch là ngày 11-6-1963, không khí bên trong chùa buồn như đám ma. Tăng ni ai nấy đều mặt mày ủ rũ thương cho thầy Quảng Đức chỉ chốc lát nữa đây sẽ bị đưa lên giàn hỏa để “bảo vệ đạo pháp”. Ngoài trừ một số ít cán bộ VC và tay sai núp áo cà sa giết người cho cộng sản, là hăm hở chờ đợi giờ phút xảy ra biến cố.

Ngay từ lúc 4 giờ sáng, Huỳnh Văn Thạnh đã vô giường thầy Quảng Đức, lật mông thầy lên để chích cho thầy một mũi Trenxinne, mà hẳn thở thẻ thừa là “thuốc trợ tim” để thầy mau bình phục sức khỏe. Thầy Quảng Đức ngủ mê man, ngủ say sưa như một đứa trẻ thơ trong nôi, sau khi đã no sữa, ống thuốc Trenxinne thấm, cơ thể thầy Thích Quảng Đức bỗng mềm nhũn, ngắt véo, thầy cũng không biết đau.

Lúc ấy, Huỳnh Văn Thạnh, tức Nguyễn Công Hoan, mới ra dấu cho đàn em chạy vào lau mình mẩy cho thầy, và thay cho thầy bộ áo cà sa mới toanh. Thế là VC đã chuẩn bị xong để đưa thầy Thích Quảng Đức ra cúng tổ ... Các ... Mác!!! “

Trên đây, là những trích đoạn về lệnh bức tử Hòa thượng Thích Quảng Đức của Phật giáo Ấn Quang, tiền thân của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất và bọn việt-gian-cộng-sản. (“Trong lòng địch” của Trần Trung Quân)

*Việt cộng đồ xăng, châm lửa đốt sư háo danh.

<https://www.youtube.com/watch?v=I9xubwflDrE>